

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu **J. B.**, nar. X., bytom X., *zastúpeného JUDr. V. M., advokátom, so sídlom vo Z.*, proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Banská Bystrica, Nová ulica č. 13, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/9200-56284/2009/990395-r zo dňa 28. mája 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/60/2009-45 zo dňa 09. apríla 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 24S/60/2009-45 zo dňa 09. apríla 2010 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/9200-56284/2009/990395-r zo dňa 28. mája 2009. Týmto rozhodnutím žalovaný

potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Zvolen č. 685/230/10305/09/Mi zo dňa 25. marca 2009, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“) za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 2003 v sume 6.569,67 eura s odôvodnením, že žalobca v zdaňovacom období IV. štvrtrok 2003 uplatnil odpočítanie dane vo výške 6.569,67 eura z dodávateľských faktúr vystavených spoločnosťou G., s. r. o., P., ktorými bola fakturovaná cena za dodávku premixov od spoločnosti L., ako aj cena za prípravné asfaltárske, rekonštrukčné, maliarske a natieračské práce, klampiarske a stavebné práce, zemné a búracie práce, pričom v daňovom konaní žalobca nepredložil žiadne dôkazy o tom, že dodávateľ fakturované plnenie skutočne splnil a žalobca toto plnenie prijal na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení.

Krajský súd v Banskej Bystrici posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 14 ods. 1, § 20 ods. 1 písm. a/, § 20a ods. 1 písm. a/ zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty [účinného v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie (ďalej len „zákon č. 289/1995 Z. z.“), § 15 ods. 6 písm. e/ a § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) a dospel k záveru, že v daňovom konaní nebolo preukázané, že dodávateľ obchodná spoločnosť G., s. r. o., P. skutočne vykonal fakturované plnenie a že žalobca toto plnenie prijal na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení. Okrem faktúr označených v dodatočnom platobnom výmere, výdavkových a neočíslovaných príjmových pokladničných dokladov, nepreukázal žiadne dôkazy na preukázanie uplatneného nároku na odpočet DPH, preto krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa je vecne správne a žalobu preto zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal pre jeho neúspech v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne žiadal, aby najvyšší súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Namietal, že krajský súd prakticky nevykonal žiadne dokazovanie, dôkazy doposiaľ vykonané, jednotlivo ani vo vzájomnej súvislosti

nesprávne vyhodnotil, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym právnym záverom. Ďalej namietal, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť, pretože súd si osvojil len účelové tvrdenia žalovaného, ktoré nemajú žiadnu oporu v základných zásadách daňového konania, tak, ako je uvedené v ustanovenia § 2 zákona č. 511/1992 Zb.. Tvrdil, že rozhodnutie správcu dane ako aj žalovaného vychádza len z fikcií a úvah, na ktorých je založený aj rozsudok krajského súdu. Tvrdil, že konštatovanie, že sa mohol zúčastniť úkonov daňového konania je nepravdivé, pretože o tomto konaní nemal vedomosť a ani na úkony daňového konania nebol pozvaný. Uviedol, že je taktiež nepravdivé tvrdenie, že bol upovedomený o výsluchu svedka M. O., pretože práve na jeho výpovedi trval v priebehu celého konania. Taktiež trval aj na výsluchu a konfrontácii svedka J.M. Uviedol, že mu nebola daná príležitosť účinne sa brániť proti obvineniam, že svojim konaním naplnil skutkovú podstatu trestného činu skrátenia dane podľa ustanovenia § 148 ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. platného do 31.12.2005 (ďalej aj „Tr. zák.“). Poukazoval na účtovné doklady ako vystavené faktúry, príjmové a výdavkové doklady vystavené spoločnosťou G., s. r. o., ktoré sú opatrené vlastnoručnými podpismi štatutárneho zástupcu tejto spoločnosti M. O. a tiež pečiatkou spoločnosti. Ďalej poukazoval na to, že krajský súd mal vyhovieť jeho návrhu na prerušenie konania až do skončenia konania vedeného na Okresnom súde vo Zvolene pod sp. zn. 5T/222/09, pretože v tomto konaní išlo o skutok zakladajúci jeho trestnú zodpovednosť. Ďalej poukazoval na to, že v tomto konaní bol rozsudkom Okresného súdu vo Zvolene č. k. 5T 222/09-574 zo dňa 27.04.2010 oslobodený spod obžaloby pre trestný čin skrátenia dane a poistného podľa ustanovenia § 148 ods. 3 Tr. zák.. Uviedol, že na hlavnom pojednávaní boli vykonané dôkazy predložením listinných dôkazov, a to najmä splnomocneniami, ktorými štatutárny zástupca spoločnosti G., s. r. o. M.O. splnomocnil J.M. na zastupovanie tejto spoločnosti, boli vypočutý ako svedkovia J.M., M.O. a iní svedkovia.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 18.05.2010 na odvolanie žalobcu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť, pretože námietky žalobcu uvedené v odvolaní považuje za neopodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/9200-56284/2009/990395-r zo dňa 28. mája 2009, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer správcu dane, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“) za zdaňovacie obdobie IV. štvrt'rok 2003 v sume 6.569,67 eura.

V správnom súdnictve prejednávajú súde na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi

predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. platiteľ môže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení:

- a) pri ktorých vzniká daňová povinnosť podľa § 14,
- b) ktoré sú oslobodené od dane podľa § 37, 38 a 39,
- c) pri ktorých nevzniká daňová povinnosť podľa § 14 ods. 2 písm. a/.

Podľa § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. platiteľ nemôže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na:

- a) uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení, ktoré sú oslobodené od dane podľa § 26,
- b) výkon svojich činností, ktoré nie sú zdaniteľnými plneniami.

Podľa § 20a ods. 1 písm. c/ zákona č. 289/1995 Z. z. odpočítať daň podľa § 20 môže platiteľ pri prijatom zdaniteľnom plnení, ak má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ.

Podľa § 15 ods. 2 písm. a/ zákona č. 289/1995 Z. z. daňový doklad musí obsahovať obchodné meno, sídlo alebo trvalý pobyt, miesto podnikania, daňové identifikačné číslo platiteľa, ktorý uskutočňuje zdaniteľné plnenie.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy

správca dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe dani, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že žalobca v konaní nepredložil relevantný dôkaz o tom, že skutočne došlo k predaju premixov zo spoločnosti L. fakturovaného faktúrou č. X. zo dňa 17.10.2003 v sume 45.600,- Sk a že práce fakturované faktúrami č. X. zo dňa 22.11.2003 v sume 98.803,80 Sk, č. X. zo dňa 09.12.2003 v sume 826.500,- Sk, č. X. zo dňa 12.12.2003 v sume 93.480,- Sk, č. X. zo dňa 14.12.2003 v sume 149.340,- Sk a č. X. zo dňa 27.12.2003 v sume 263.678,60 Sk boli skutočne vykonané spoločnosťou G., s. r. o. ako subdodávateľom, čím nebola splnená podmienka pre odpočítanie DPH podľa § 20 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. (spoločnosti G., s.r.o. nevznikla daňová povinnosť, pretože nedodala služby). Ďalej z obsahu pripojeného administratívneho spisu mal najvyšší súd za preukázané, že spoločnosť G., s.r.o. na adrese zapísanej v obchodnom registri nesídlila, so správcom dane nespocovala, poštové zásielky nepreberala a dňom 10.02.2006 bola vymazaná z Obchodného registra Okresného súdu Trnava. Podľa výpisu z obchodného registra jej prevažujúcou činnosťou bol ostatný maloobchod v nešpecializovaných predajniach, pričom stavebné práce ani pomocné stavebné práce nemala táto spoločnosť v predmete činnosti zapísanom v obchodnom registri. Posledné daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb podala táto spoločnosť za zdaňovacie obdobie roku 2002. Vzhľadom k tomu, že na výzvy správcu dane na podanie daňového priznania k DPH táto obchodná spoločnosť nereagovala, správca dane jej rozhodnutím č. 648/230/558/3/05/Ple zo dňa 08.02.2005 určil posledné zdaňovanie obdobie na DPH február 2005 a dňom 28.02.2005 spoločnosť G., s.r.o. prestala byť platiteľom DPH. Existencia splnomocnenia na zastupovanie spoločnosti udelená jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti G., s.r.o. M.O. pre J.M. nebola zo strany žalobcu preukázaná. Zo zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 02.02.2009 na ktorom bol cestou dožiadaného Daňového úradu v Novom Meste nad Váhom vypočutý ako svedok M.O.

vyplývalo, že tento svedok žalobcu nepozná, nikdy s nim nekomunikoval a ani nikomu žiadne splnomocnenie nevystavil. Ďalej tento svedok uviedol, že nemá žiadnu vedomosť o dodanom tovare ani o poskytnutých službách a nemá žiadne účtovné doklady. Pokiaľ ide o predmetné faktúry svedok uviedol, že tieto faktúry nevystavil, podpísal iba čisté papiere a žiadne hotovosti nepreberal. Z informácie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície vo Zvolene mal najvyšší súd za preukázané, že M.O. bol vypočutý ako svedok aj v trestnom konaní, kedy taktiež poprel, že by spoločnosť G., s.r.o. vykonávala nejaké práce pre žalobcu. Z tejto informácie mal najvyšší súd tiež za preukázané, že obvinený J.M. pred vyšetrovateľom uviedol, že žalobcu nepozná a že spoločnosť G., s.r.o. nevykonávala žiadnu činnosť a všetky vystavené faktúry boli fiktívne.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal nedostatočne zistený skutkový stav krajským súdom, poukazujúc na prebiehajúce trestné konanie vedené Okresným súdom Zvolen, v ktorom konaní bol žalobca rozsudkom č. k. 5T 222/09-584 zo dňa 27.04.2010 oslobodený spod obžaloby pre trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 3 Tr. zák., najvyšší súd k tejto námietke dáva do pozornosti žalobcu, že v konaniach o žalobách (§ 247 a nasl. OSP) súd zásadne skúma predovšetkým dôvodnosť žaloby, pričom pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Za nevyhnutné dôkazy treba považovať tie, ktorých vykonanie slúži účelu správneho súdnictva, ktorý je stanovený v § 244 OSP. Je tomu tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý (s výnimkou vecí v tzv. plnej jurisdikcii - § 250i ods. 2 OSP) posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Napokon vyššie označený rozsudok nie je doposiaľ právoplatný, pričom trestné konanie je založené na iných princípoch a zásadách ako konanie daňové.

Zákon č. 289/1995 Z. z. (účinný v čase rozhodnom pre preskúmané rozhodnutie) v ustanovení § 20 ods. 1 viaže nárok platiteľa na odpočet dane pri prijatých pleniach,

ak boli prijaté na účely uskutočnenia zdaniteľných plnení. Tento nárok ďalej časovo a vecne podmieňuje splnením všetkých podmienok zakotvených v odseku 2.

Vznik nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 20 zákona o DPH spočíva v tom, že platiteľ má nárok na odpočet dane iba pri tých zdaniteľných plneniach, ktoré sú určené na uskutočňovanie zdaniteľných plnení platiteľa. Daňový doklad deklaruje, že došlo k zdaniteľnému plneniu medzi dvoma platiteľmi dane z pridanej hodnoty, pričom jednému vzniká daňová povinnosť a druhému nárok na odpočet dane. Daňový doklad odzrkadľuje všetky skutočnosti súvisiace s týmto zdaniteľným plnením, a preto ho nemožno iba stotožňovať s faktúrou. Daňový doklad spôsobilý k odpočtu musí obsahovať predpísané náležitosti a musí ho vydať platiteľ, a to konkrétna fyzická alebo právnická osoba, ktorá spĺňa atribúty platiteľa dane z pridanej hodnoty.

Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je teda základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia týchto súm príjmovými a výdavkovými dokladmi, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a zásad a z obsahu administratívneho i súdneho spisu možno sa stotožniť s právnym názorom daňových orgánov i krajského súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, že zo strany žalobcu nedošlo k preukázaniu splnenia podmienky odpočtu dane podľa ustanovenia § 20 ods. 1 ani § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. (účinného v čase rozhodnom pre preskúvané rozhodnutie).

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol prijať argumentáciu žalobcu, že krajský súd si osvojil len účelové tvrdenia žalovaného, ktoré nemajú oporu v základných zásadách daňového konania. Neosvojil si ani tvrdenie žalobcu uvedené v odvolaní, že sa nemohol zúčastniť úkonov daňového konania a že nebol na tieto úkony prizvaný. Z obsahu administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca oznámenie o začatí daňového konania zo dňa 22.10.2008 osobne prevzal dňa 20.10.2008. V konaní bol riadne vypočutý na ústnom pojednávaní dňa 10.01.2008. Na tomto ústnom pojednávaní o vypočutí J.M. nežiadal, žiadne doklady na podporu svojich tvrdení o vykonaných fakturovaných prácach

okrem vyššie označených faktúr, príjmových a výdavkových dokladov nepredložil, a to ani na opakovanú výzvu správcu dane. O výsluch J. M. žiadal až v rámci vyjadrenia k protokolu o daňovej kontrole doručeného správcovi dane dňa 12.02.2009, pričom na prerokovanie protokolu sa osobne ani len nedostavil. Pokiaľ svedok O. v rámci trestného konania pred súdom zmenil svoju výpoveď je úlohou trestného súdu sa s rozpormi vo výpovedi tohto svedka vysporiadať, pričom táto skutočnosť nemá vplyv na daňové ani na preskúmovacie súdne konanie.

Podmienky uvedené v § 20 ods. 1 a 2 zákona č. 289/1995 Z. z. sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

Najvyšší súd sa preto stotožnil s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, že žalobca v konaní nepreukázal, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli žalobcovi vôbec dodané a že boli dodané dodávateľom spoločnosťou G. s.r.o. Žalobca v konaní okrem vyššie označených faktúr, príjmových a výdavkových dokladov nepredložil žiadne iné dôkazy o tvrdených skutočnostiach. Konateľ dodávateľa M. O. poprel vystavenie predmetných faktúr a tiež poprel uskutočnenie akýchkoľvek prác pre žalobcu. Žalobca tak v konaní neunesol dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu teda nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1

OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), keď pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u ě n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 31. januára 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková